De Kleine Nare Dwerg

De Kleine Nare Dwerg

Tim Tuininga

Schrijver: Tim Tuininga
Coverontwerp: Tessa Pieters – sogkunstvantessa
ISBN: 9789402124682
© Tim Tuininga

Deel I: Koning Adelbert
Hoofdstuk 1

Lang, lang geleden was er eens een koning, die luisterde als men hem aansprak als Sire. Dit was echter niet zijn echte naam, maar dit wist zijn volk ook wel. Het volk kende deze koning namelijk als koning Adelbert. Ook de koning was op de hoogte van zijn eigenlijke naam, maar hij was zo ijdel dat alleen wanneer hij als Sire werd aangesproken, hij reageerde. Koning Adelbert spendeerde zijn dagen door vooral maar op zijn troon te zitten en zijn dienaren bevelen om grapjes met elkaar uit te halen, want als er iets was waar de koning wel van hield, dan was dat lachen. Na jaren te hebben gezwoegd was de inspiratie echter op bij deze dienaren. Het herhalen van oude grapjes was uit

den boze. De koning had immers een geheugen als een olifant. Het laten lachen van de koning had echter ook nog een ander doel. Op het moment dat koning Adelbert zich begon te vervelen, veranderde hij in een bijzonder gemene koning. Zo gemeen zelfs, dat hij begon met het treiteren, mishandelen en uiteindelijk ook het om het leven brengen van gevangenen, slaven en zelfs willekeurige gasten. In het bijzonder gasten die waren gekomen met het doel de koning aan het lachen te krijgen.

Na verschillende televisieprogramma's waarin werd gezocht naar de beste grappenmaker van Laaglandia, het land van koning Adelbert, konden de dienaren hun koning verblijden met de komst van een nieuw stel grappenmakers, die echter vrij snel door hun materiaal heen waren en na slechts enkele weken allemaal op werden gehangen, aan de leeuwen werden gevoerd, of met een enorme katapult tegen een muur van het imposante kasteel van de koning werden geslingerd. De dienaren van de koning wisten zich geen raad meer met deze situatie en vroegen dan maar aan de koning zelf of hij misschien een oplossing had.

"Sire, wij hebben een probleem."
"En uw probleem is, beste dienaar van mij?"

"Onze grapjes zijn op, Sire."
"Al jullie grapjes, dienaar?"
"Jazeker, Sire. We hebben de gehele koninklijke bibliotheek binnenstebuiten gekeerd, maar ze zijn echt allemaal al eens gebruikt sinds u op de troon zit."
"En hebben jullie ook al in de schatkist gekeken?"
"Jawel, Sire, maar daar vonden wij alleen maar gouden munten en staafjes."
"Wat naar, dienaar. Dit vind ik zelfs zo vervelend dat ik er zelf vervelend van word! En dat is vervelend voor jullie, want als ik vervelend ben, dan ga ik gooien. Zoals iedereen weet komt er alleen maar narigheid van gooien, waar ik dan weer vervelend van word en met nog meer dingen ga gooien, resulterend in meer vervelende verveling en narigheid!"
"Heeft u misschien geen idee om dit op de lossen, Sire?"
"Misschien moeten we onze buurlanden raadplegen om te vragen of zij hun grappigste mensen naar ons willen sturen."
"Dit hebben we al een keertje geprobeerd, Sire. Weet u nog, Pol de Zuiderbuur, met zijn mopjes over confituur?"
"Oh ja, dat is waar, beste dienaar. Maar na twee grapjes over jam had ik dat al wel gehoord, eerlijk

gezegd. Hebben wij geen grappige oosterburen?"
"De grappige oosterburen waren voor ons onvindbaar, Sire."
"Zeer spijtig, beste dienaar. Misschien moeten wij ons geluk verder zoeken dan alleen net over de grens. Is er niet ergens op deze aardbol een volk zo grappig dat ze best wel een handjevol grappenmakers kwijt kunnen aan ons?"
"Dat zou ik uit moeten zoeken met de Minister van Buitenlandse Zaken, Sire."
"Goed. Ga dan maar snel naar de Minister toe."

De dienaar rende snel het kasteel van de koning uit en sprong op zijn paard. Toen het paard bekomen was van de schrik rende het met de dienaar op zijn rug als de bliksem in de richting van het gebouw waarin het Ministerie van Buitenlandse Zaken was gevestigd. Een behoorlijk eind boven de snelheidslimiet scheurde de dienaar met zijn paard dwars door Laaglandia. Toen zij over een heuvel vlogen kwamen zij onzacht in aanraking met een voetganger. Door de enorme klap sloeg het paard over de kop en werd de dienaar door de lucht geslingerd. Hij kwam met een harde smak op zijn rug terecht, maar gelukkig voor hem landde hij op het gras, en niet op de rotsen die naast de weg lagen. De dienaar stond op en ging snel bij zijn

paard kijken. Hoewel het dier door zijn salto even flink duizelig was, leidde het zo te zien niet aan ernstige verwondingen. Nadat de dienaar zag dat het met zijn vlotte paard wel goed zou komen ging hij op onderzoek uit, om te kijken waar zij toch tegen op waren gebotst. Hij liep de heuvel weer op en zag daar de overblijfselen van een minuscuul karretje liggen. Tussen deze wrakstukken kwam een nog kleiner wezentje vandaan.
"Oei, gaat alles goed met u?" sprak de geschrokken dienaar. Het wezentje voelde met zijn hand aan zijn hoofd en de dienaar kon zien dat zijn slachtoffer nog altijd sterretjes zag. Het wezentje stond met enige voorzichtigheid op en na een instabiel begin bleef hij uiteindelijk wel op zijn benen staan.
"Wel verdraaid nog aan toe!" schreeuwde het wezentje op het moment dat hij de wrakstukken van zijn kar op de weg zag liggen.
"Al mijn waren! Wat heb je gedaan?!" riep het wezentje ook nog naar de dienaar.
"Mijn excuses, edele heer, maar het toeval wil zo zijn dat ik over een ontzettende haast beschik."
"Ja, maar als je op deze manier doorgaat overleef je je reis niet! Bovendien, waarom deze haast?!"
"Ik moet een belangrijke kwestie bespreken met de minister van Buitenlandse Zaken, edele heer."
"Oh! Werkt u soms voor de regering?" vroeg het

wezentje met enige interesse.
"Jazeker, heer. Ik ben een dienaar van koning Adelbert." zei de dienaar met enige trots.
"Aha! Dus dan kan ik mooi een schadeclaim indienen voor het verlies van mijn kar en mijn handelswaar!"
"Wellicht kan dat, edele heer. Waarin handelt u eigenlijk, als ik vragen mag?"
"In navelpluis, natuurlijk. Ik ben immers een navelpluisvisser!"
"Juist, ja. Nou, dan weet ik het goed gemaakt." sprak de dienaar. Hij trok zijn kledij omhoog en propte zijn wijsvinger enkele kootjes diep in zijn eigenste navel, krabbelde eens flink, en haalde zijn vinger weer naar buiten. Op zijn wijsvingers zat nu een enorme hoop navelpluis.
"Is dit genoeg, meneer de navelpluisvisser?" vroeg de dienaar aan zijn slachtoffer.
"Welnee, ik ben veel meer kwijtgeraakt! Maar toch bedankt."
"Alstublieft, meneer de navelpluisvisser. Als u naar het kasteel van koning Adelbert gaat kunt u een nieuwe kar declareren en misschien ook nog de navels van de andere dienaren leegvissen."
"Dat zal ik zeker doen. Een goede reis nog, meneer."
"U ook, meneer de navelpluisvisser. Tot ziens." groette de dienaar. Hij liep terug naar zijn paard, die

inmiddels wel bekomen was van de schrik, en zette zijn vliegensvlugge reis naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken voort.

Enige tijd later kwam de dienaar van koning Adelbert aan bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Met piepende hoeven kwam zijn paard tot stilstand, en nog voor zijn vierbenig voertuig tot stilstand was gekomen, was de dienaar al van zijn vervoersmiddel gesprongen en had hij een sprintje naar de voordeur van het gebouw ingezet.
"Minister Jekel! Minister Jekel!" riep de dienaar, terwijl hij nog buiten stond. Hij balde zijn knuistjes en mepte als een bezetene tegen de voordeur aan. Na een aantal flinke beuken uit te hebben gedeeld aan de deur hoorde hij enig rumoer bij een raam op de eerste verdieping. De dienaar keek omhoog en zag hoe het raam werd geopend. De Minister van Buitenlandse Zaken, minister Jekel, stak zijn hoofd naar buiten en wierp een blik naar zijn voordeur. Daar zag hij de dienaar van de koning staan.
"Ja, dienaar?" vroeg hij dan ook.
"Minister Jekel, ik heb een opdracht van de koning gekregen waarvoor ik uw hulp nodig heb!"
"Is het heus? Ik kom snel even de deur openen!" riep de minister op een enthousiaste wijze, waarna hij het raam sloot en in het gebouw verdween.

Enige tijd later kwam de wat gezette minister Jekel de voordeur al hijgend openen. Hij was immers zo snel als hij kon naar de voordeur gerend.
"Komt u er snel in, dienaar! En vertel mij eens wat ik voor u kan betekenen." sprak de minister, terwijl hij samen met de dienaar een kantoor op de begane grond binnen liep.
"Zoals u wellicht weet zitten wij een beetje met een probleem. Wij hebben inmiddels alle grapjesbronnen in ons land en onze buurlanden uitgeput en nu vroeg de koning zich af of u misschien nog een zeer grappig volk wist." vertelde de dienaar. De minister had zich inmiddels neer laten ploffen op een toevallig aanwezige draaistoel.
"Hmm, eens even denken hoor." zei de minister. Hij draaide zijn draaistoel richting de muur achter hem, waarop een enorme wereldkaart op stond afgebeeld.
"Eens even zien... De mensen aan de andere zijde van de Atlantische oceaan zijn over het algemeen niet zo heel erg grappig. Kent u die sitcoms, dienaar?"
De dienaar schudde met zijn hoofd.
"Dat zijn van die televisieseries, waarin een meestal dikke vent een hele knappe vrouw heeft en dan beleven ze non-avonturen. Na het uitspreken van willekeurige zinnen volgt er een lachband,

waardoor het kijkpubliek dan moet denken dat er iets grappigs gaande is. Die mensen aan de andere zijde van de oceaan zijn inmiddels zo enorm afgebot door het gebrek aan echte goede grappen, dat dit soort series keer op keer gemaakt worden. Dit willen wij onze koning niet aan doen, toch, dienaar?"
"Zeker niet, minister Jekel."
"Eens even zien. Het verre oosten, misschien? Die mensen hebben dan weer een enorm raar gevoel voor humor. Dat gaat vaak zo enorm ver dat het niets anders is dan dat, enorm raar. Misschien moeten we dat ook niet hebben. Even kijken, wat hebben we verder nog?"
"Het zuiden dan, minister?" stelde de dienaar voor.
"Nee nee, die mensen in het zuiden zijn veel te braaf. Die doen altijd maar een handjevol dezelfde typetjes. Dat is ook al heel snel saai."
"En het volk aan de andere kant van het kanaal?"
"Die kunnen inderdaad best grappig zijn, maar die hebben in hun eigen land al zo'n ontzettende vetpot dat die echt niet voor het hongerloontje van koning Adelbert naar ons komen."
"En het noorden?"
"Het noorden? Ja, nu je het zegt!" riep de minister enthousiast. Hij trok verschillende lades open en trok er stapels aan papieren uit.

"Ja! Ik heb het!" schreeuwde de minister, terwijl hij met één bepaald papiertje zwaaide.
"Beste dienaar, luister eens goed. Breng dit papiertje als de wiedeweerga naar de koning toe."
"Tot uw dienst, minister." zei de dienaar, die hierna het Ministerie van Buitenlandse Zaken uit rende en snel op zijn paard klom. Als de bliksem rende het paard met de dienaar achterop naar het kasteel van de koning.

Gezeten op zijn paard vloog de dienaar wederom vliegensvlug door Laaglandia heen, met als volgende bestemming het kasteel van koning Adelbert. Voor de terugweg had de dienaar voor een rustig bospaadje gekozen, om zo de avondspits te ontwijken. Waar hij echter niet op gerekend had was het feit dat hij niet alleen voor deze route had gekozen. In volle galop vloog zijn paard door een flauwe bocht, en bij het uitkomen van dit geheel doemde er plots een figuur voor de benen van het dier op. De dienaar probeerde nog om uit te wijken, maar het was te laat. Zijn paard knalde met een enorme vaart achterop een oudere man, die als gevolg met een rotgang tegen de grond smakte. De dienaar parkeerde zijn paard aan de kant van de weg en ging kijken hoe het met de oude man gesteld was. Die laatstgenoemde was inmiddels weer

rechtop komen te zitten.
"Gaat alles goed, meneer?"
"Jawel, schobbejak! Je bent levensgevaarlijk bezig! Weet je dat wel?"
"Mijn excuses, maar ik moet een belangrijke taak uitvoeren van de Minister van Buitenlandse Zaken en indirect ook van koning Adelbert." legde de dienaar uit. Opeens zag de dienaar dat er meerdere blaadjes uit de bomen waaiden. Bovendien voelde hij ook een stevige windvlaag in zijn nek. De dienaar draaide zich om en zag zowaar een lang en donker figuur staan.
"Jeminee!" riep de dienaar verschrikt.
"Hee, de Dood! Deze man hier kegelde mij zojuist snoeihard onderuit met zijn paard daar." zei de oude man, wijzend naar de dienaar. Het lange, donkere figuur stak zijn arm uit en uit zijn mouw verscheen een hand met lange, bottige vingers, waarvan er vier gebald waren. De andere vinger was de wijsvinger, gericht naar de dienaar.
"Ik kom je halen." sprak de Dood, met zijn kenmerkende diepe stem.
"Kan dat niet een andere keer? Ik heb het op het moment nogal tamelijk druk. Ik moet namelijk van koning Adelbert..."
"Stilte!" schreeuwde de Dood in het gezicht van de dienaar.

"Man, oud van stuk, geschrokken van aard. Spreekt u de wijze van de doodstraf uit."
"Hmm, eens even denken hoor..." zei de oude man, die een papiertje uit zijn zak haalde.
"Volgens mijn Dood-bingokaart heb ik de volgende doodsoorzaken al mogen uitspreken: verdrinking, ophanging, een val van de trap, verstikking, kogel in het hoofd, kogel in het hart, onthoofding, vierendeling, longontsteking, verbrijzelde schedel door het laten vallen van een schildpadje... Doe deze keer maar dood door verbranding! Dan hoef ik hierna alleen nog maar dood door vergiftiging en dood door een geweldsdelict met een knuppel of een soortgelijk object en dan heb ik mijn kaart vol!" sprak de oude man, waarna hij zijn kaart aan de Dood overhandigde.
"Indrukwekkend. Nooit eerder heb ik zo'n mooi gevulde kaart mogen aanschouwen. U bent een goed mens, oude man."
"Wat een eer om dit van u te mogen horen, edele heer Dood. Maar wacht eens, waar is die doodrijder gebleven?" vroeg de oude man aan de Dood. Zij beiden keken op en zagen hoe de dienaar van koning Adelbert alweer op zijn paard was geklommen en zo stilaan aan de horizon aan het verdwijnen was.
"Verdraaid nog aan toe! Ik zal je wel krijgen!"

schreeuwde de Dood hem na.
"En die koning van je ook!"

De dienaar en zijn paard kwamen bij het kasteel van koning Adelbert aan en al voordat het paard tot stilstand was gekomen sprong de dienaar met het papiertje in zijn hand van zijn vervoersmiddel. Als een bezetene sprintte hij het kasteel in, maar bij de ophaalbrug kwam er een vertraging om de hoek kijken.
"Ah, daar is hij!" hoorde de dienaar een bekende stem roepen. Het was de navelpluisvisser.
"Dat is de dienaar van de koning die mijn handelskar en mijn navelpluishengel kapot heeft gemaakt!" riep hij tegen een aantal wachters, wijzend naar de dienaar. Een van de wachters haalde een schadeclaimformulier tevoorschijn.
"Goed, dan moet u dit formulier eventjes invullen." zei de wachter tegen de navelpluisvisser.
"En op basis van uw informatie zullen wij dan wel kijken wat wij voor u kunnen doen." De navelpluisvisser kreeg een klein exemplaar van het formulier toegereikt en begon de nodige vakjes in te vullen. Na verloop van tijd bleek het zo te zijn dat hij alle nodige informatie genoteerd had en gaf hij het formuliertje terug aan de wachter.
"Maar... lees ik dat nu goed? Bent u een

navelpluisvisser?" vroeg de wachter aan het kleine figuurtje.
"Jazeker!" antwoordde de navelpluisvisser trots.
"Dan staat u nu onder arrest!" riep de wachter, waarna hij samen met zijn collega de navelpluisvisser in een kooitje stopte.
"Wat?! Waarom sta ik onder arrest?!" vroeg de verwarde navelpluisvisser aan de mensen die hem zojuist gevangen hadden gezet.
"Omdat navelpluisvissen ten strengste verboden is in Laaglandia! U zult nu naar de gevangenis worden gebracht, waarna wij u het land uit zullen zetten." informeerde de wachter de navelpluisvisser. De dienaar van de koning, die na al die tijd nog steeds stond te wachten voordat hij naar binnen kon, begon ongeduldig met zijn vingers op de kasteelmuur te trommelen. Nadat de navelpluisvisser al schreeuwend en tierend af werd gevoerd kon de dienaar dan eindelijk zijn weg vervolgen. Zonder zich aan allerlei officiële gebruiken te houden stormde hij de troonzaal binnen, om zo te compenseren voor het tijdsverlies dat hij onderweg naar de koning had geleden. Hij gooide de deuren van de troonzaal open en zag daar koning Adelbert al op zijn troon zitten. Om hen heen stonden verschillende adellieden en de overige dienaren van de koning. Achter hen hing

een enorm muurkleed, met daarop afgebeeld enkele bewonderenswaardige veldslagen waar de koning deel van uit had gemaakt. Zo stond er bijvoorbeeld de veldslag van de duizend kippenvleugels op afgebeeld. Dat was een etensstrijd die koning Adelbert ternauwernood won van de koning van Driekroninge met vijfhonderdéén tegen vierhonderdnegenennegentig. Een prachtige dag in de geschiedenis van Laaglandia, maar de dienaar dwaalde nu toch wel ernstig af in zijn gedachten. Hij herpakte zich snel en haalde het papiertje van minister Jekel uit zijn broekzak.
"Sire! Ik kreeg dit papiertje mee van de Minister van Buitenlandse Zaken en hij zei dat ik deze aan u moest geven."
"Goed dan, dienaar van mij. Laat mij dat papiertje maar eens even zien." beval de koning, waarop de dienaar knielde voor de troon en met een gebogen hoofd het papiertje aan de koning overhandigde. De koning nam het document beet en las het aandachtig.
"Zeer interessant is dit. Dienaar, wees eens een brave dienaar en brengt u mij eens een leeg vel papier, een ganzenveer en een potje inkt." De dienaar rende de troonzaal uit en kwam snel weer terug met de middelen waar de koning om vroeg.
"Gaat u eens een beetje voorover staan, dienaar."

zei de koning terwijl hij opstond uit zijn troon. De dienaar deed wederom wat hem gevraagd werd, waarop de koning het lege vel papier op de rug van zijn dienaar legde en begon te schrijven. Enkele seconden later haalde de koning het papier van de rug van zijn dienaar af en vroeg hem om zich om te draaien. De koning vouwde het papier dubbel en verzegelde het met zijn koninklijke zegel.
"En dan nu, beste dienaar, vraag ik je om deze brief met spoed naar het Ministerie van Defensie te brengen. Zeg hen dat deze klus de hoogste prioriteit moet krijgen."
"Zoals u wenst, Sire." zei de dienaar, die hierna de troonzaal weer uit rende, het kasteel verliet en via een toevallig gesitueerde trampoline terug op zijn paard sprong. Van schrik begon het paard te rennen, toevalligerwijs precies in de richting van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Na een korte en deze keer incidentloze reis kwam het paard van de dienaar met piepende hoeven aan bij de poorten van het Ministerie van Defensie.
"In de naam van Koning Adelbert, doe open!" riep de dienaar, die tevens met het verzegelde papier wapperde. Al snel kwamen er bewakers kijken wat er nu precies aan de hand was.
"Wat komt u doen?"

"Ik ben een dienaar van het hof van Koning Adelbert en ik moet nú met de Minister van Defensie spreken!"
"Ja, dat kunt u wel zeggen, maar wij kunnen niet zomaar iedereen die zegt dienaar te zijn binnenlaten. Waar is uw bewijs?" vroeg de wachter.
"Is dit bewijs genoeg?" antwoordde de dienaar, die het papier met de zegel van de koning liet zien.
"Dat is ongetwijfeld bewijs genoeg, dienaar van Koning Adelbert. Komt u gerust verder." zei de wachter, die vervolgens de poort opende. De dienaar stapte van zijn paard en met de wachter aan zijn zijde rende hij snel het fort van het Ministerie van Defensie binnen. De wachter gooide twee grote deuren, welke de opening vormden van een enorm kantoor, open. In het kantoor schrok de Minister van Defensie zich een ongeluk.
"Wel potverdorie! Wie waagt het om mij te storen?!" schreeuwde de minister naar de dienaar en de wachter.
"Wij! En ik in het bijzonder, meneer de minister."
"En wie mag u dan wel zijn?"
"Ik ben een dienaar van koning Adelbert en van diezelfde koning Adelbert moest ik u dit verzegelde papier overhandigen. Bovendien gaf de koning mij het bevel u te vertellen dat de zaak welke beschreven staat in dit verzegelde papier de

hoogste prioriteit moet krijgen."
"Oei, meneer de dienaar. Dat klinkt uitermate ernstig. Overhandigt u mij dit papier dan maar vlot."
De dienaar gaf het papier aan de minister, die vervolgens het papier ontzegelde en dit aandachtig las. Nadat hij hiermee klaar was keek hij naar zijn wachter.
"Wachter, roep de legertop bijeen. We gaan actie ondernemen!"

Deel I: Koning Adelbert
Hoofdstuk 2

Het was eens een dag in het dwergendorp gelegen in Driekroninge. De zon scheen, de bloemetjes bloeiden, de pony's stonden in de wei en een dwerg zat op een bankje langs een meertje koffie te drinken en een broodje te eten. Plots hoorde hij een dreigend geluid vanuit het water komen.
"Sodemieter een eind op!" schreeuwde hij naar het geluid. Het was de Kleine Nare Dwerg die weer eens de lokale eenden geen broodkruimeltje gunde.
"Ga zelf maar een brood kopen, hapsnoetsen!" De eenden zwommen teleurgesteld weg. De Kleine Nare Dwerg wilde net een volgende hap nemen toen hij wederom een geluid in zijn nabijheid hoorde.
"Kleine Nare Dwerg, doe toch niet zo gemeen tegen